

faa Grunde, hvorfor han fjernes, og som Følge deraf er det naturligvis Arbejdsgiveren, som i Reglen eller altid er den stærkeste i Forholdet. Og de Institutioner, vi efterhaanden have oprettet, hvor Arbejdsgivere og Arbejdere ere ligeligt repræsenterede, gøre jo, at Arbejdernes Organisationer slet ikke kunne hævde for Arbejderne en ensidig Opfattelse af et Forhold, naar Arbejdsgiverne klage derover. Derfor siger jeg: Der har ikke fra Arbejdsgiverens Side været rettet de Klager forud, og vi have ikke haft Anledning til at konstatere, at de Klager have været berettigede, som have været rejste i den Presse, som støttede dem. Da vi nu overhovedet ere komne til at beskæftige os med dette Spørgsmaal ved denne Forhandling — og jeg synes, at det er naturligt, at det er sket —, kan jeg ikke undlade at fremdrage et Eksempel paa, hvor lidt der virkelig ligger og laa i hele det Felttog, der blev rettet mod Arbejderne, særlig gennem Pressen. Nogle Dage efter, at denne Lockout var etableret, udsendte en af de største Arbejdsgiverorganisationer et Cirkulære til alle sine Medlemmer, hvori den bad disse om at give Oplysning om, hvorledes de vare blevne chikanerede i det forløbne Par Aars Tid af Svende og Arbejdsmænd, idet man meddelte, at disse Oplysninger skulde journalistisk bearbejdes og tjene til Oplysning for Publikum, og man sluttede saa med at udtale, at selvfølgelig vilde Navnene paa de vedkommende Mestres, som havde givet disse Oplysninger, ikke blive offentliggjorte. En Dag, da jeg kom op paa mit Kontor, laa dette Dokument paa mit Bord, trykt med den vedkommende Oldermands Navn under, og jeg siger, at det giver dog noget af en Illustration af, hvor liden Begrundelse der virkelig var til at gaa til den Strid, som har hersket i denne Sommer. Efter at Striden var udbrudt, forlangte „De samvirkende Fagforbund“, Arbejdernes Organisation, at det Fællesudvalg, som vi i sin Tid havde nedsat, skulde skønne over, hvorvidt der ved den foretagne Lockout var begaaet Brud paa de mange Overenskomster, der vare mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne i de enkelte Fag, og dette Fællesudvalg afgav en enstemmig Kendelse, som ogsaa findes i dette Hefte; der findes tillige hele den lange mundtlige og skriftlige Procedure, som var bleven ført. Denne Kendelse skal jeg med den højtærede Formands Tilladelse oplæse; den er ganske kort. Den lyder saaledes: „I Sagerne „Arbejdsmændenes Forbund“ og „Trælagerarbejdernes Afde-

ling“ imod de „samvirkende Maskinsnedkere og Savværker“ samt „Blikkenslagerforeningen af 1873“ imod „Blikkenslagerlauget“ findes ikke tilstrækkelig Grund til Klage. — I de øvrige 7 Sager kendes som følger: Den stedfindende Lockout skønnes ikke at indeholde Retsbrud, som kan medføre Erstatning eller Bøde, men derimod for saa vidt at være i Modstrid med de mellem Parterne sluttede Overenskomster, som Lockouten skønnes at være i Uoverensstemmelse med de Forudsætninger, som Klagerne kunne have haft Føje til at gaa ud fra ved Overenskomsternes Oprettelse.“ Det er underskrevet af 7 Herrer, mellem hvilke findes den nuværende højtærede Indenrigsminister. Det er dog aldeles afgjort, at naar man har haft denne Opfattelse her, saa maa man ogsaa være gaaet ud fra, at der i de Overenskomster, som have været sluttede, har været en Adgang til at faa Stridsspørgsmaalene afgjorte; thi naar man siger, at Arbejderne have haft Føje til at gaa ud fra andre Forudsætninger end dem, som viste sig ved Lockouten, ligger deri naturligvis, at Arbejderne have følt sig bundne til ikke at foretage Strejke i de vedkommende Fag, før der har været forhandlet om de foreliggende Stridsspørgsmaal. Det have Arbejdsgiverne ikke følt sig bundne af. Jeg skal ikke indlade mig paa at bedømme den Handling, de derved have foretaget, men jeg skal blot fremhæve, at, af hvad jeg her har sagt, maa det ganske bestemt fremgaa, at det ikke var de yderste Midler, hvortil Arbejdsgiverforeningen greb, da den etablerede Lockout, men at den har undladt at foretage en hel Række af Skridt, som den burde have foretaget, naar den loyalt vilde have handlet i den Aand, i hvilken Arbejderne mente, den vilde handle, da den afsluttede de Overenskomster, som den havde afsluttet med de forskellige Fag. Denne Kamp er nu endt, og naar man er kommen saa stærkt ind paa den her, er det til Dels, fordi den paa forskellig Maade har berørt Samfundet saa overordentlig stærkt. Den har gjort, at samfundsnoødvendigt og samfundsnyttigt Arbejde ikke har kunnet udføres; den har jo medført — tror jeg — saadanne Kalamiteter, som at en Havnovre ved Esbjerg, der kunde være bleven færdig i dette Efteraar, ikke er bleven færdig saa at meget kostbare Forarbejder, som vare udførte, ere blevne ødelagte — det kommer jo paa den paagældende Entreprenørs Regning, antager jeg; — den har gjort, at andre Arbejder, som skulde have været fremmede, ikke ere blevne fremmede